

grund af det tvangselement, der er over for kommunerne.

Principielt må vi dog samtidig erkende, at det må være forældrenes ansvar, at børnene lærer dansk, inden de starter i skolen. Når det ikke fungerer, er det bl.a., fordi incitamentet desværre mangler fra forældrenes side. Med hensyn til voksne ved vi, at der er indført økonomiske sanktionsmuligheder, altså en tilbageholdelse af lommepenge, såfremt indvandrere og flygtninge ikke tager imod tilbudene om forbedring af deres danskkundskaber, og dette incitament til at lære dansk burde også gælde, når det handler om deres børn.

Fremskridtspartiet er som tidligere nævnt tilhængere af tiltag, der kan forbedre den generelle danskforståelse. Men spørgsmålet er, hvorfor der skal øgede udgifter til, hvis effekten stort set kan opnås uden. Her tænker jeg eksempelvis på en bedre spredning af de fremmede børn.

Det må være ret og rimeligt, at forældrene selv ønsker at integrere deres børn i det samfund, de har valgt at leve i, og derfor må og skal de voksne have dette incitament til at give deres børn optimale danskkundskaber. Derfor vil vi foreløbig ikke afvise forslaget, men i hvert fald meddele, at vi principielt er kritiske over for det.

Bruno Jerup (EL):

Det lovforslag, som er til debat her, ligger i forlængelse af den ændring af folkeskoleloven, som blev vedtaget for knap 2 år siden, altså i 1996. Med dagens forslag bliver det obligatorisk for kommunerne at tilbyde tosprogede børn støtte til fremme af den sproglige udvikling, hvis en sagkyndig anser det for nødvendigt, og samtidig inddrages børn, der går i daginstitution, i målgruppen for denne særlige indsats.

Da vi diskuterede førskoleundervisning i 1996, udtrykte jeg Enhedslistens skepsis over for førskoletilbudets indhold og struktur og fremhævede bl.a. de problemer, der ligger i at isolere de tosprogede børn i særlige ordninger uden kontakt med danske børn. Det er jo ganske almindelig kendt, at samvær og leg mellem børn med forskellige modersmål er en uvurderlig sproglig stimulering, og derfor er daginstitutionerne et godt middel til at integrere tosprogede småbørn, både når det gælder snævert med hensyn til sproget og bredere med hensyn til normer, motoriske færdigheder osv.

Der kan naturligvis være situationer, hvor børnehavernes personalenormeringer ikke ræk-

ker til det mere målrettede arbejde med den sproglige kompetence hos det enkelte barn, og på den baggrund er det positivt, at der i dette lovforslag lægges op til etablering af særlig støtte til de børnehavnebørn, der har behov herfor. På den anden side bibeholdes ideen om de 15 timers førbørnehaveklasse som et tilbud, der kan gives til børn af indvandrere og flygtninge, som skal have de danskkundskaber, der er nødvendige i folkeskolen. Enhedslisten er stadig imod denne model, og derfor kan vi heller ikke støtte, at kommunerne nu skal forpligtes til at tilbyde den.

Der er mange gode tanker i den vejledning om sprogstimulerende tilbud for tosprogede børn, som undervisningsministeren og Socialministeriet udsendte sidste år. Sammenfattende påpegede vejledningen eksempelvis, at førskoletilbudene skal lægges i lokaliteter, hvor der indendørs og udendørs er et stimulerende miljø med god plads, der er specielt indrettet til småbørn. Det anbefales også, at tilbudene arrangeres, så der bliver mulighed for samvær med danske børn, og daginstitutionerne nævnes som en nærværende mulighed for placering af tilbudene. Men der er stadig kun tale om en vejledning og ikke om bindende regler, og derfor er det også et problem, at der i lovforslagets bemærkninger lægges op til, at tilbudene fortsat kan gives på en folkeskole. Jeg har svært ved at se, hvordan 3-årige børn skal kunne finde sig til rette på en skole, der er indrettet til langt større børn.

Endelig er jeg meget kritisk over for det pres, som flere kommuner lægger på de tosprogede børns forældre, når det gælder de såkaldte tilbud om sprogstimulering, og som får undervisningsministerens blå stempel med bemærkningernes sidste afsnit. Nogle steder i landet er der ikke tale om et reelt tilbud til forældre og børn, men om tvang til at deltage under truslen om, at børnene ellers ikke kan komme i den lokale skole. Forældrene får at vide, at hvis de ikke melder børnene til førskoletilbudet og møder punktligt frem, vil barnet blive henvist til en modtagelsesklasse, der er placeret langt fra hjemmet, når barnet 2 eller 3 år senere skal i skole. Indvandrer- og flygtningeforældre har på linje med alle andre forældre ret til redelig information og vejledning, og en eventuel placering i en modtagelsesklasse må afgøres konkret, når barnet skal i skole, og må ikke betragtes som en straffeforanstaltning.